

Карловски изядници, които поетът не искаше да види. Днесъ къмъ тая частъ на Букурещъ, кждѣто живѣла майката, се запжтилъ той да вземе послѣдня мила цалувка, въ мжжки обятия, може би! — за послѣденъ пжтъ да пригърне оная, отъ която първо млѣко е засукалъ.

Уви!

Майката не е знаяла отъ кждѣ иде синътъ и за кждѣ отива, защо иде той по тоя часъ и какви страшни мисли го носятъ! Никой не е чувствувалъ, и майката още по-малко, че цѣла България идѣла прѣдъ нея, збрана въ буйния умъ на нейния синъ, съ нейната минала чистота и бждащи надежди —, че въ тая послѣдня минута майчински милъ погледъ е нуженъ да насърчи героя, та съ сладка усмивка горчива сждба да посрѣщне.

— „Сине!“

— „Майко!“

Но тукъ, непосвѣтената въ тая страшна раздѣла, майка, изнудила сърдце майчинско, и вмѣсто топли обятия, поетътъ видѣлъ равнодушенъ погледъ и двѣ едри сълзи.

— „И това отъ майка дочекахъ!“ — изрекалътъ Ботйовъ и тръгналъ да дири забравенъ домъ.

Часъ-два слѣдъ икиндия влѣзналъ огорчения поетъ въ бѣдна сиротска кжца и въ мигъ изчезналъ.

IV.

На 16. май параходътъ „Радецки“ хвърлилъ котва на ромжнския брѣгъ. На Гюргевското скеле се трупали 20—30 души пасажери, все тежки търговци: по тѣхниятъ нервенъ ходъ, по разпалениятъ имъ и безпокоенъ гледъ, по тѣхнитѣ прѣдпазливи шушукания, ромжнската полиция могла е да подуши, да открие тѣхнитѣ фалшиви търговски качества. Най-сетнѣ, по необикновенната тежестъ на тѣхната „стока“, овързана на денкове или прикована въ сандѣци, митнишката властъ е могла